ATENEU DIVERS

BUTLLETÍ FAMÍLIES NOVEMBRE 2025

WWW.ATENEUDIVERS.CAT

ATENEUDIVERS@ATENEUDIVERS.CAT

@ATENEUDIVERS

932.372.716

DM, DC I DJ DE 17H A 19:30H

SUMARI

EDITORIAL

MORTS PETITES

NO, NO M'HE FUMAT RES

LA MÚSICA

LA IMPORTÀNCIA DE L'ESPORT

AGRAÏMENT A AVENIR AUDITORES S.L.

FARGO

EDITORIAL
LA CALMA ABANS DEL SOROLL

Novembre és aquell mes estrany que no sap ben bé on posar-se.
Ni la llum de setembre ni les cançons de Nadal.
Un mes tranquil, aparentment sense grans titulars, però amb una cosa molt valuosa: **espai per pensar.**

A l'Ateneu Divers ens agraden aquests mesos.

Els mesos que no corren, que deixen respirar.
Perquè sabem que **la innovació no sempre fa soroll** —a vegades passa en silenci, entre idees, proves i converses que van prenent forma.

Aquest novembre potser no veureu grans novetats, però sí que les estem **cuinant per dins.**
Treballant, amb la metodologia **SAPIENS**, per entendre millor el que fem, posar-hi ordre i convertir-lo en coneixement útil.
És una feina invisible, sí. Però és d'aquelles invisibilitats que ho mouen tot.
Com les arrels d'un arbre: no es veuen, però són les que el fan créixer.

Vivim en un món on sembla que si no es publica, no existeix.
Però nosaltres reivindiquem **el valor de la pausa, del pensar abans de fer, del construir amb sentit.**
Perquè al final, el soroll ja vindrà —i quan arribi, volem que tingui una melodia coherent, que expliqui qui som i cap on anem.

Així que si aquest novembre us sembla que tot està quiet… respireu tranquils.
No és quietud, és calma creativa.
És el silenci abans d'una nova etapa, el moment en què les idees es preparen per sortir al món.

A l'Ateneu Divers, el futur no arriba de cop: **el pensem, el connectem i el fem créixer pas a pas.**
Perquè la veritable innovació no és fer més soroll, sinó **saber per què i per a què el fem.**

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ

NO NO M'HE FUMAT RES: CIUTATS ACCESSIBLES

No, no m'he fumat res… però sembla que ara fer res està de moda.
Sí, sí: ja hi ha cursos, tallers i fins i tot retirs espirituals on t'ensenyen a no fer res. Et fan deixar el mòbil, respirar a càmera lenta i mirar les fulles dels arbres com si fossin una sèrie nova de Netflix. I, alerta: no són barats. Pagar per no fer res és, literalment, la nova manera de fer alguna cosa.

Els anuncis ho prometen tot: "recupera el teu temps interior", "reconnecta amb la teva essència", "aprèn a escoltar el silenci". Però el que realment acabes escoltant és la veueta interior que et diu: "m'estic gastant 200 euros per fer el que abans feia al sofà".

Però si ho penses, potser tot això diu molt de nosaltres. Hem arribat a un punt en què fins i tot descansar necessita estructura, pauta i objectius.

Fer res ja no és deixar passar el temps, és una activitat programada, amb horari i monitor inclòs. I com que ens encanta mesurar-ho tot, no trigarem a veure avaluacions del tipus: "ha descansat amb un 8, però podria haver-ho fet amb més profunditat interior."

La paradoxa és brutal: vivim tan accelerats que necessitem que algú ens ensenyi a aturar-nos. Hem convertit el descans en producte, la calma en servei i el silenci en un luxe de cap de setmana.

Per sort, a l'Ateneu Divers sabem què vol dir "no fer res" de debò. Vol dir tenir temps per ser-hi, per compartir una conversa, per riure sense mirar el rellotge o simplement per estar junts sense cap pressa. Perquè quan l'oci és humà, ja no és "no fer res": és fer allò que realment importa.

I és que no fer res també és fer molt. És cuidar-se, és reconnectar, és deixar espai perquè passin coses bones —aquestes que no apareixen a cap agenda però que recordes tota la vida.

Potser el veritable progrés no és fer més coses, sinó recordar-nos com es viu sense pressa.
Així que, si t'ofereixen un curs per aprendre a no fer res… digues que no cal.
Tu vine a l'Ateneu —que aquí el temps no s'omple, es viu.

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ

AGRAÏMENT A AVENIR AUDITORES S.L.

Hi ha persones que, sense fer soroll, deixen una empremta profunda en la nostra història. Una d'aquestes persones és el **Toni Rey**, que des de fa molts anys ens **acompanya com a auditor de comptes**, amb la mateixa rigorositat amb què nosaltres treballem per fer possible un oci inclusiu i de qualitat.

Enguany, tant ell com el seu soci, des de **Avenir Auditores**, han fet un gest que ens ha emocionat: **no ens han volgut cobrar l'auditoria de comptes**. En un moment en què la sostenibilitat econòmica és un repte constant per a les entitats socials, aquest gest de **compromís, confiança i generositat** té un **valor immens**.

El Toni, amb qui mantenim un vincle especial després de tants anys de trajecte compartit, ha estat sempre més que un professional: és **un aliat silenciós**, un d'aquells que treballen des de la discreció però amb un gran sentit de responsabilitat social. Coneix l'Ateneu, la nostra manera de fer i el valor humà que hi ha darrere de cada projecte.

Des de l'Ateneu Divers volem donar les gràcies de tot cor al Toni i a **Avenir Auditores.**
Per la seva professionalitat, per la seva humanitat i per demostrar-nos que, fins i tot en el món dels números, **hi ha lloc per a la generositat i per creure en les persones.**

Gràcies, Toni. Després de tants anys, ja ets part de la nostra família.

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ

MORTS PETITES

Les pèrdues gestacionals i neonatals han afectat -i encara afecten- moltes dones que massa sovint les han hagut de patir en silenci i, fins i tot, amb sentiment de culpa i amb vergonya. Sembla, però, que poc a poc comença a deixar de ser un tema tabú en la nostra societat i s'ha establert el dia 15 d'octubre per recordar-lo i recordar-nos-el.

També des de la literatura se'ns han ofert darrerament algunes aproximacions interessants a aquesta problemàtica. Si aquest tema us ha tocat de prop o, simplement per solidaritat, us interessa, us recomano tres llibres, de gèneres diferents:

1) Anna Starobinets (1978), escriptora russa coneguda bàsicament per la seva literatura fantàstica i de terror, a Tienes que mirar (Editorial Impedimenta, 2021), una novel·la autobiogràfica, ens explica una història de terror no pas fruit de la seva imaginació sinó ben real: ella mateixa va haver-se d'enfrontar, l´any 2017, a l'avortament d'un fill que no podia néixer bé i a la insensibilitat del sistema sanitari rus. Una història impactant, escruixidora, però que denuncia la situació d'indefensió i incomprensió

2) Clàudia Cedó (1983), dramaturga banyolina compromesa amb els discapacitats i els desfavorits, l'any 2019 va estrenar a la Sala Beckett de Barcelona l'obra Una gossa en un descampat, que va ser un èxit de públic i va obtenir diferents premis (a destacar l'actuació de dues actrius llavors gairebé desconegudes i després multipremiades: Vicky Luengo i Maria Rodríguez Soto). L'autora hi dramatitza la seva vivència personal: als cinc mesos d'embaràs va haver de donar a llum un fill mort (quina paradoxa!). Per desgràcia, les obres teatrals poques vegades es tornen a programar en temporades posteriors i és una llàstima, però podeu accedir al text publicat (Pagès Editors, 2023)

3) Anna Gual (1986) ha publicat i prologat una antologia de poemes, Jo tinc una mort petita (Angle Editorial, 2025). Una vegada més, és l'experiència personal que porta l'autora a aquesta publicació: en el pròleg explica com en un any es va haver d'acomiadar de dues criatures. Per pal·liar el dolor d'aquestes pèrdues va buscar consol en l'escriptura però també en la recerca i la lectura d'altres poetes que havien viscut experiències similars. I així va néixer aquesta antologia.

L'autora hi inclou només textos escrits en català (des del 1931 fins al 2025), tant per dones (trenta-tres) com per homes (disset). Hi trobareu poetes coneguts com Clementina Arderiu o Vicent Andrés Estellés (un dels seus poemes dona títol a l'antologia) fins a poetes de generacions molt més joves com la mateixa Anna Gual, Maria Callís o Maria Antònia Massanet.

Vivim en una societat tecnificada, avançada, però, a vegades, com diu l'Anna Gual, ens falla la humanitat i l'empatia: "tenim unes mancances abismals a l'hora d'expressar, compartir i escoltar el dolor". La lectura pot actuar de bàlsam per al nostre dolor però també ens pot apropar a la comprensió del dolor dels altres.

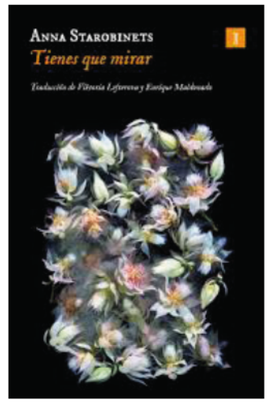

ESCRIT: ESTHER CENTELLES

LA MÚSICA

La música és un art, un so , una harmonia , un ritme, una melodia,
un silenci ?..que és la música? per definir-la hauríem d'anar a la prehistòria? hauríem d'anar a l'Índia ? o potser a la antiga Grècia? quina mandra!!.

No aniré a tots aquests llocs, em perdria i no sabria quina definició seria la correcta i a on va començar tot.

Així que no em moc d' aquí i em quedo tan panxo.

Si vull definir què entenc per música diria que la música és el temps.

Si si tal qual, quan ens posem a escoltar qualsevol cançó que ens fa tancar els ulls i ens envolta per tot el nostre cos, que ha passat… si durant una audició ens transporta a moments ja viscuts que ha passat..doncs ha passat una part del nostre temps i això és la música.

La música i el temps flueixen, una cançó es pot allergar i també es pot escurçar, dins el temps les horas poden semblar minuts i els segons es poden fer eterns. La música es la gran manipuladora del temps mentre ella ens delecta

En Raimon amb la seva cançó"I nosaltres amb ells" fa una petita referencia amb el temps dient que "passen els anys i nosaltres amb ells".

I jo per no ser menys m'atreveixo a dir que" la música perdura i nosaltres marxem amb ella".

ESCRIT: JBC

ESCRIT: MAITE RUIZ

LA IMPORTÀNCIA DE L'ESPORT COM A EINA D'INSERCIÓ I TRANSFORMACIÓ SOCIAL

Està comprovat que la pràctica regular de l'esport té múltiples beneficis físics, socials, emocionals i psicològics per a totes les persones, independentment de les seves capacitats. No obstant això, per a les persones amb discapacitat intel·lectual, aquests beneficis poden ser encara més significatius.

Però a més a més la pràctica de l'esport també és una eina fonamental d'inserció i transformació social perquè promou la igualtat d'oportunitats i la integració, pel fet que permet que tothom, independentment de les seves capacitats, pugui participar en activitats adaptades a les seves necessitats i interessos.

Mitjançant l'esport es desenvolupen habilitats físiques, emocionals i socials, millorant l'autoestima i fomentant un estil de vida saludable. A més, afavoreix la cohesió social perquè es comparteixen espais i experiències entre persones i es promouen valors com el respecte, la solidaritat i la diversitat.

En el cas de les persones amb discapacitat, la pràctica esportiva sovint és un camí cap a l'autonomia personal, l'apoderament i la participació plena en la societat. Per això, és essencial que les entitats socials, clubs esportius i institucions públiques treballin conjuntament per garantir un accés universal a l'activitat física.

En aquests últims anys s'ha fet un gran progrés i són molts els clubs que incorporen en les seves seccions categories de persones amb discapacitat, a Catalunya, hi ha entitats que treballen l'activitat física i la inclusió, moltes d'elles agrupades i federades per tal d'aconseguir una força representativa més gran. Altres organitzacions i projectes treballen independentment, però sempre amb l'esport i la inclusió al centre.

Per concloure, podem dir que l'esport, a més a més de la millora per a la persona, també representa una plataforma per desafiar prejudicis i construir comunitats més solidàries.

Això no obstant, aconseguir una inclusió plena requereix un esforç col·lectiu, des de la implementació de polítiques inclusives fins a la sensibilització d'entrenadors i la societat en general.

Invertir en l'accés a l'esport és un pas crucial cap a un món més equitatiu i divers.

ESCRIT: MAITE RUIZ

FARGO

Fargo (1996) ens transporta als gelats paisatges de Minnesota i Dakota del Nord, on el blanc infinit de la neu contrasta amb la foscor dels actes humans. La pel·lícula dels germans Coen és una peça mestra que barreja el gènere policíac amb una visió tragicòmica de la condició humana.

Al centre de la història trobem Jerry Lundegaard, un home aparentment ordinari que es veu embolicat en una situació de desesperació econòmica. La seva solució, tan ingènua com perillosa, consisteix a contractar dos criminals completament oposats: un, xerraire i nerviós, l'altre, silenciós i impredictible. El que havia de ser un pla simple i net com els camps nevats de Minnesota, ràpidament comença a embolicar-se de formes impossibles d'anticipar.

La bellesa de Fargo rau precisament en com aquests fils que semblaven senzills es van anar enredant, com les bones intencions xoquen contra la realitat més crua, i com les decisions preses en un moment de pànic poden obrir portes que ja no es podran tancar mai més.

A lot can happen in the middle of nowhere.
FRANCES McDORMAND
FARGO
A THRILLER BY JOEL COEN AND ETHAN COEN
POLYGRAM FILMED ENTERTAINMENT
PRESENTED IN ASSOCIATION WITH WORKING TITLE FILMS "FARGO"
FRANCES McDORMAND WILLIAM H. MACY STEVE BUSCEMI HARVE PRESNELL
PETER STORMARE CARTER BURWELL KRICK HEINRICHS
TIM BEVAN ERIC FELLNER ETHAN COEN
JOEL COEN AND ETHAN COEN JOEL COEN

Els germans Coen teixeixen amb genialitat un retrat on cada personatge, per secundari que sigui, té la seva pròpia humanitat i les seves contradiccions. La pel·lícula juga constantment amb els contrastos: la bellesa serena del paisatge hivernal contra la violència que s'hi desenvolupa, la innocència aparent contra la malícia oculta, l'humor més absurd contra el drama més profund.

Fargo és, en darrera instància, una reflexió sobre com la cobdícia, la por i la incompetència poden convertir un pla aparentment controlable en una espiral de conseqüències imprevisibles. És una mirada aguda però compassiva sobre com la vida tranquil·la pot, en qüestió d'hores, convertir-se en un malson, i com en mig d'aquest malson encara hi pot haver espai per a la humanitat i la justícia.

Una obra essencial del cinema contemporani que et captivarà des de la primera escena fins a l'última

ESCRIT: MARKOX

ATENEU DIVERS

.CAT

Novembre 2025

@ateneudivers